

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya (Nou text refós publicat al DOGC núm. 918, de 23 de novembre de 1987)

El Parlament de Catalunya va aprovar, el 15 d'octubre de 1987, una reforma del seu Reglament. Pocs dies després, el 20 d'octubre, la mesa del Parlament, d'acord amb l'autorització atorgada pel ple, va aprovar el nou text refós del Reglament i va explicitar els criteris interpretatius i les normes supletòries que continuen vigents.¹ La reforma ha consistit en la introducció de noves figures, la modificació de la regulació d'alguns articles i la incorporació a l'articulat d'una sèrie de normes supletòries i normes interpretatives dictades per la Mesa des de l'entrada en vigor del Reglament, l'any 1980.

Entre les noves institucions jurídiques cal referir-se en primer lloc a la promesa o el jurament d'acatar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com a requisit per a accedir a l'exercici ple de la condició de parlamentari (art. 4.1. primer). Com és sabut, el Reglament del Congrés dels Diputats de 1982 i el Reglament del Senat del mateix any van ser els primers a introduir l'acatament a la Constitució com a requisit per a accedir a la condició plena de parlamentari. Posteriorment, altres Reglaments de les assemblees legislatives de les Comunitats Autònomes van incloure preceptes en el

mateix sentit i hi afegiren la necessitat d'acatar també l'Estatut d'Autonomia corresponent. L'aplicació d'aquests preceptes reglamentaris va provocar la presentació de dos recursos d'empara davant el Tribunal Constitucional, el qual, en sentències de 18 de novembre de 1983 i 10 de desembre de 1983, va declarar la constitucionalitat del requisit de l'acatament a la Constitució i a l'Estatut. Esmuntats aquests antecedents, s'ha de subratllar, tanmateix, que la incorporació ara d'aquesta figura al Reglament del Parlament de Catalunya no respon únicament a una qüestió de mimetisme o de coincidència política, sinó que ve imposada per l'article 108.6 de la Llei orgànica 5/1985 de Règim Electoral General (*«En el momento de tomar posesión y para adquirir la plena condición de sus cargos, los candidatos electos deben jurar o prometer acatamiento a la Constitución...»*). Aquest precepte de la llei electoral estatal és d'aplicació a les Comunitats Autònomes en virtut del que disposa la disposició addicional primera, 2 de la mateixa llei i, per tant, el Reglament del Parlament en aquest punt no ha fet altra cosa que recollir fidelment la previsió legal de l'article 108.6 de la Llei orgànica 5/1985.

1. Els criteris interpretatius i les normes supletòries del Reglament són publicats al BOPC, 223, de 23 d'octubre de 1987.

Una segona novetat són les anomenades comissions d'estudi regulades per l'article 49 del Reglament. D'acord amb aquest precepte, el ple del Parlament pot acordar la creació de comissions d'estudi de qualsevol assumpte que afecti directament la societat catalana. Aquestes comissions podran ser permanents mentre duri la legislatura i podran incorporar especialistes en la matèria objecte d'estudi fins a un nombre igual al dels diputats que en siguin membres. El Reglament estableix també que el treball de les comissions serà públic. Al Parlament britànic i a l'italià es poden trobar certs antecedents d'aquest tipus de comissions, però haurà de ser la pràctica parlamentària catalana la que demostrarà les virtutats d'aquesta nova figura. El seu objectiu sembla que és elaborar, amb la col·laboració d'experts, amplis dossiers o informes sobre les grans qüestions de la política nacional catalana per tal que després puguin ser recollits pel Consell Executiu de la Generalitat en la seva acció de govern.

Una innovació potser de menor importància afecta el costum, practicat en les dues legislatures del Parlament de Catalunya, de defensar una proposta i anunciar la seva retirada al final de la intervenció. Atès que l'assumpte objecte del debat quedava fora de la tramitació parlamentària, es va imposar també el costum de no fer el torn en contra de la proposta defensada i finalment retirada. De tota manera, aquesta pràctica significava que, sobre certes qüestions, la Cambra només escoltava un punt de vista i aquest fet ha aconsellat l'addició d'un nou paràgraf a l'article del Reglament que regula les intervencions en els debats. Concretament, l'article 67.5 estableix que «el dret de fer un torn en contra de qualsevol proposta subsistirà malgrat que hagi estat retirada, si ja n'ha estat fet el torn a favor». És sens dubte lloable l'esperit que inspira

aquesta innovació reglamentària, perquè tot el que contribueix a reforçar les possibilitats de debat és positiu per a la institució parlamentària. Tanmateix, cal subratllar que aquest esperit sembla contradictori amb el manteniment del criteri interpretatiu de l'article 67.3 del Reglament, que conté una regulació extremament restrictiva del dret de rèplica en exigir, per al seu exercici, «una negativa concreta de la veracitat de les manifestacions del diputat orador».

L'aportació potser més significativa de la reforma del Reglament apareix a l'article 125.2. Aquest precepte estableix que el president del Parlament convocarà «necessàriament» sessió plenària quan una quarta part dels diputats, o grups parlamentaris que en representin almenys una cinquena part, sol·licitin la celebració d'un debat sobre l'acció política i de govern. El mateix precepte reglamentari afegeix que aquesta sol·licitud es podrà fer només una vegada durant cada període de sessions, és a dir, dos cops l'any com a màxim. La transcendència innovadora d'aquest precepte resideix en el fet que, quan es compleixen els seus requisits, la convocatòria del ple no és sotmesa a l'aplicació combinada dels articles 50 (el ple és convocat pel president) i 62.1 (l'ordre del dia del ple és fixat pel president d'acord amb la junta de portaveus) del mateix Reglament. Dit en unes altres paraules, mentre no hi havia l'article 125.2, la majoria parlamentària podia impedir, mitjançant el vot ponderat amb què pren les decisions la junta de portaveus, que fos convocada tota sessió plenària sol·licitada pels grups parlamentaris de l'oposició. En canvi, la simple sol·licitud, feta per una quarta part dels diputats o per grups parlamentaris que en representin una cinquena, de convocar el ple per celebrar un debat general sobre l'acció política i de govern esdevé ara un mandat ineludible per al president de la

Cambra i, per tant, la majoria parlamentària no té cap instrument per a impedir-lo. No hi ha dubte que aquesta innovació contribuirà a reforçar les facultats de control del Parlament de Catalunya i a refermar el paper de la institució parlamentària com a instància més adequada per a l'explicitació i el debat de les actuacions i propostes de les diverses opcions polítiques.

Els apartats del 7 a l'11 de l'article 128 incorporen al Reglament del Parlament de Catalunya la figura de les interpel·lacions d'urgència. D'acord amb la regulació, reglamentària, s'ha de reservar un punt de l'ordre del dia de cada sessió plenària per a les interpel·lacions d'urgència, les quals s'han de presentar entre el dilluns i el dijous anteriors a la setmana de la seva substanciació. Amb aquesta regulació, el Reglament pretén assegurar que qualsevol qüestió de política general podrà ser objecte d'una interpel·lació quan encara és de plena actualitat, objectiu que no sempre es pot assolir amb les interpel·lacions tramitades segons el procediment ordinari.

Entre les modificacions de la regulació d'alguns articles s'ha d'esmentar la que afecta el debat de totalitat del projecte de llei del pressupost i la relativa a la tramitació i debat de les preguntes orals en el ple.² Pel que fa a la primera qüestió, la modificació introduïda ara per la reforma del Reglament (art. 113.1) es refereix al debat de totalitat del projecte de llei del pressupost que, a diferència del que succeeix amb els altres projectes de llei (art. 96), es farà únicament en el ple abans de començar la tramitació en comissió i es

referirà exclusivament a les esmenes a la totalitat del projecte. Es produeix, per tant, una simplificació del procediment legislatiu en el supòsit de la tramitació del projecte de llei del pressupost, car en aquest cas se celebra un sol debat de totalitat, que té lloc en el ple, mentre que, quan es presenten esmenes a la totalitat als altres projectes de llei, el debat es fa primer en comissió i posteriorment en el ple. Per la seva banda, el nou article 113.4 estableix que el debat final en el ple es referirà únicament a l'articulat i a les esmenes i vots particulars reservats i també a les esmenes a la totalitat reservades a les seccions o als serveis pressupostaris. Aquest últim incís de l'article 113.4 del Reglament ha provocat problemes d'interpretació que ha hagut de resoldre la mesa del Parlament mitjançant un criteri interpretatiu.³ Concretament, la mesa precisa que es poden mantenir per a ser defensades en la sessió plenària les esmenes a la totalitat de «les seccions-departaments» i les esmenes a la totalitat dels «serveis-organismes autònoms, entitats autònomes i empreses públiques», però no les que afecten solament «tota una secretaria general o una direcció general».

Com s'ha apuntat anteriorment, la regulació de la tramitació i debat de les preguntes orals en el ple també ha sofert algunes modificacions en la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya. En aquest sentit, s'ha de fer esment en primer lloc de l'article 133.3. Aquest precepte estableix que el president del Parlament, d'acord amb la junta de portaveus, fixa l'hora i la data per a la subs-

2. Cal recordar que el procediment per a la tramitació del projecte de llei del pressupost ja va ser objecte d'una reforma durant la segona legislatura del Parlament de Catalunya. En virtut d'aquesta reforma, aprovada pel ple del Parlament el 13 de novembre de 1985, les esmenes al projecte de llei del pressupost que comportin augment de crèdit en algun concepte només seran admeses a tràmit si proposen alhora una disminució d'igual quantia en algun altre concepte de la mateixa secció (art. 112.3) i no simplement en un altre concepte del pressupost en general, com establia anteriorment l'article 111.1 del Reglament.

3. BOPC, 235, de 15 de desembre de 1987.

tanciació de les preguntes orals en el ple. Abans de la reforma del Reglament, el costum seguit sistemàticament era tramitar les preguntes orals en el ple com a últim punt de l'ordre del dia. L'experiència va demostrar que, amb aquesta fórmula, l'assistència dels diputats al debat de les preguntes en el ple era escassa. L'article 133.3 pretén acabar amb el costum observat fins ara i permet que el president, d'acord amb la junta de portaveus, pugui decidir en cada sessió plenària el moment de substanciar les preguntes orals de manera que garanteixi una assistència nombrosa de diputats.

Un segon aspecte de la regulació de les preguntes orals en el ple també ha estat objecte de reforma. Malgrat que afecta una sola paraula, la modificació té, però, una innegable transcendència perquè possibilita un debat ràpid i àgil de les preguntes orals en les sessions plenàries. La nova paraula apareix a l'article 133.6 en el qual es diu que en cap cas la «substanciació» —abans de la reforma s'emprava el terme «formulació»— d'una pregunta no podrà durar més de cinc minuts. Tal com estava redactat anteriorment el Reglament, no quedava clar que les quatre intervencions possibles en la substanciació d'una pregunta podien durar com a màxim cinc minuts i, així, hom podia assistir al debat de preguntes orals en el ple que s'allargaven un quart d'hora o fins i tot més estona. La fórmula actual de cinc minuts com a màxim per a tota la substanciació de la pregunta oral en el ple ha de permetre, sobretot si és aplicada amb rigor, que el debat resulti més viu i que en aquest punt el Parlament de Catalunya s'aproximi d'alguna manera al famós «*question time*» de la Cambra dels Comuns britànica o a procediments semblants practicats en altres assemblees parlamentàries.

La reforma del Reglament ha servit també perquè diverses normes supletò-

ries i normes interpretatives dictades per la mesa del Parlament des de 1980 s'hagin incorporat, amb lleugeres modificacions o ampliacions, a l'articulat. En aquest sentit, s'ha d'esmentar que ara figura en el text reglamentari la regulació de les matèries següents: les esmenes subsegüents als dictàmens del Consell Consultiu; la investidura del president de la Generalitat; la moció de censura i la qüestió de confiança; el control del compliment de les mocions i les proposicions no de llei; els programes, plans i comunicacions del govern; el procediment per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat; les eleccions de persones que les lleis encomanen al Parlament; les relacions del Parlament amb el síndic de greuges, amb la Sindicatura de Comptes i amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; la caducitat de les tramitacions parlamentàries.

Finalment, cal subratllar que la reforma del Reglament no ha evitat algunes deficiències de tipus tècnic ni ha servit per a resoldre els problemes jurídics que planteja la redacció d'alguns preceptes. En aquest sentit, es poden esmentar els exemples següents:

— El Reglament del Parlament (art. 56.2) continua en contradicció amb l'article 32.4 de l'Estatut d'Autonomia i amb l'article 24.3 de la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat. En efecte, mentre aquests dos últims textos legals estableixen que les sessions extraordinàries del Parlament són convocades pel seu president, per acord de la diputació permanent o a petició d'una quarta part dels diputats o d'un nombre de grups parlamentaris, el Reglament ha suprimit la paraula «o» i, per tant, sembla fer imprescindible l'acord de la diputació permanent per a poder convocar una sessió extraordi-

nària, no havent-n'hi prou amb la petició d'una quarta part dels diputats o de tres grups parlamentaris.

- Sens perjudici que la redacció dels articles 110.1 i 110.2, que regulen la iniciativa legislativa parlamentària mitjançant ponència conjunta, podria ser notablement més simple, cal fer esment de la incorrecció tècnica de l'apartat 3 de l'article 110 quan utilitza l'expressió «projecte», atès que, tractant-se de la iniciativa legislativa del Parlament, el text elaborat per la ponència conjunta només pot ser una «proposició de llei».
- L'article 124.1 del Reglament assenyala que les propostes de resolució subsegüents a un debat general presentades pels grups parlamentaris no significaran qüestió de confiança o moció de censura al govern. L'al·lusió

a la qüestió de confiança en aquest precepte és tècnicament incorrecta, perquè la qüestió de confiança no pot ser mai d'iniciativa dels grups parlamentaris, sinó exclusivament del president de la Generalitat, prèvia deliberació del Consell Executiu.

- L'article 126 del Reglament, d'acord amb el que preveu l'article 96 de la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, hauria d'haver regulat el control del compliment de les resolucions subsegüents a un debat general.
- La referència a «comunicats» en el títol de la secció cinquena del capítol tercer del Títol IV del Reglament no es correspon exactament amb el tenor literal de l'articulat d'aquesta secció que es refereix a «comunicacions».

Joan Vintró

Llei 9/1987, de 25 de maig, de Successió Intestada.

Llei 10/1987, de 25 de maig, de Reforma de l'article 6 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya.

Llei 11/1987, de 25 de maig, de Reforma de les Reserves Legals.

Les tres lleis objecte d'aquesta ressenya constitueixen l'expressió de l'activitat legislativa de la Cambra catalana per a la modificació o normació en matèria de Dret Civil català contingut o derivat de la Compilació, exceptuant d'aquesta consideració la Llei 24/1984, de 28 de novembre, de Contractes d'Integració, perquè, al contrari d'allò que proclama la mateixa Llei, la matèria regulada no constitueix exactament un desenvolupament de la institució de la societat a la qual es fa referència en l'article 339 de la Compilació.

En relació amb la segona Llei per ordre de sèrie, la Llei 10/1987, de 25 de maig, de Reforma de l'Article 6 de la Compila-

ció del Dret Civil de Catalunya (BOPC, 201, 10482, DOGC, 850, 2313), aquesta implica la culminació d'un procés ja iniciat amb la modificació del mateix article duta a terme per la Llei 13/1984, de 20 de març, tendent a l'alteració i modificació substancial del contingut material originari del dit article en la versió de la Compilació segons la Llei 40/1960, de 21 de juliol, que consisteix en la supressió de la regulació de determinat aspecte nuclear de l'institut de l'adopció, per passar a integrar-se aquest precepte en l'esmentada Llei 13/1984, de 20 de març, amb una remissió al Codi Civil; procés que finalment, com ja s'ha dit, culmina la Llei que examinem mitjan-

çant una regulació molt puntual dels efectes successoris de l'adopció.

Consegüentment, aquest precepte, en la seva redacció actual, hauria d'estar situat en el si d'alguns dels títols del Llibre II de la Compilació (de les Successions), en lloc de situar-lo, com ha fet el legislador català, en el si del Llibre I el contingut del qual és íntegrament relatiu a la regulació de les relacions jurídiques familiars (filiació i relacions entre cònjuges), amb exclusió de les successions, les quals se situen per a la seva determinació en el referit Llibre segon.

D'altra banda, cal també remarcar l'escassa tècnica legislativa que es desprèn de la disposició transitòria de l'examinada Llei, disposició que, pel seu contingut, en realitat vol ésser una disposició transitòria de la Compilació.

Certament, el precepte examinat no conté pròpiament la regulació d'un dret transitori o intemporal adreçat a determinar els efectes que l'entrada en vigor de la norma provocarà en les relacions i les situacions jurídiques existents amb anterioritat o durant l'entrada en vigor, sinó que en realitat estableix una remissió material de caràcter transitori al Codi Civil per tal de determinar el dret a aplicar en matèria d'adopció mentre no existeixi la llei catalana. No és, doncs, una disposició transitòria de la Llei en el seu aspecte substantiu, sinó de la Compilació; equívoca situació que sens dubte provocarà certa problemàtica quan, en les edicions oficials de la Compilació posteriors a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la dita disposició transitòria no aparegui com a text de la Compilació. No obstant això, cal dir que totes les disposicions transitòries de les Lleis aquí examinades pequen d'una extremada limitació en la tècnica normativa emprada.

Si en relació amb la llei anteriorment ressenyada la conclusió pot ésser d'entendre-la perfectament prescindible, pel que

fa a la Llei 11/1987, de 25 de maig, de Reforma de les Reserves Legals (BOPC, 201, 10483, DOGC, 851, 2357), cal fer ressaltar fonamentalment la supressió que aquesta fa de la reserva troncal en el dret català (art. 272), així com la inclusió de la determinació d'un procediment de caràcter judicial adreçat a assolir la resolució dels conflictes sorgits en la determinació del caràcter de reservables en determinats béns. Aquests dos extrems són certament els més remarcables de la Llei, així com el que es refereix a la introducció dels supòsits d'existència de filiació extramatrimonial o adoptiva plena com a equivalents a la binupcialitat als efectes de la declaració de reservables dels béns previstos a l'article 269.

Finalment, pel que fa en concret a aquestes dues lleis, cal fer ressaltar la prodigalitat emprada en la seva producció en provocar una innecessària duplicitat de procediments legislatius amb la correlativa duplicitat de costos, quan, tractant-se de la modificació d'un cos únic, como és la Compilació, podia haver-se resolt l'expedient per mitjà d'un únic projecte de Llei.

Respecte a la Llei 9/1987, de 25 de maig, de Successió Intestada (BOPC, 201, 10484, DOGC, 850, 2311), com diu el seu prèmbul, seguint una «vella tradició catalana interrompuda a la guerra civil», ha emprat la tècnica d'utilització de lleis especials, amb oposició a la possibilitat d'integrar i recollir el Dret Civil català en un únic cos normatiu. Certament, l'opció adoptada té una important significació, i no perquè constitueixi la continuació d'una vella i d'altra banda inexistent tradició (des del Decret de Nova Planta fins al 1939, únicament es van promulgar tres lleis catalanes en matèria de dret civil i dues pel que fa al dret agrari català, nombre que certament no és l'exponent de una tradició, havent-se d'observar alhora que en l'època de la

promulgació de les esmentades lleis no es comptava amb l'existència d'un nucli compilat del Dret Civil a partir del qual es pogués elaborar un únic cos racionalitzat del dret català, tal com ara es té), sinó perquè implica l'abandonament de qualsevol intent de codificació, adoptant-se pel contrari la tècnica de la dispersió normativa, i això quan en l'àrea en què, precisament, es fa més palesa la dispersió normativa, això és, el dret administratiu, ja s'està plantejant la possible conveniència de la racionalització de la situació mitjançant una activitat compiladora per no dir pròpiament codificadora.

En aquesta línia, doncs, i com a opció alternativa, la Llei podia haver-se projectat perfectament en la modificació del títol quart del Llibre segon de l'actual compilació, amb la qual cosa s'hauria evitat, així mateix, deixar totalment sense contingut l'esmentat títol com fa la Llei que comentem.

Iniciat l'examen del contingut material de la Llei, cal, tanmateix, fer ressaltar positivament la racionalitat i la tècnica emprada en la definició de l'estructura que se li ha donat, i això com a especial conseqüència de les modificacions introduïdes en ponència i en comissió.

El capítol primer (disposicions generals) conté la determinació del que s'ha d'entendre als efectes del dret català per successió intestada (art. 1); la determinació dels hereus legals (art. 2) i el sistema de determinació del grau de parentiu (arts. 4 i 5), així com la definició legal del dret de representació en la successió intestada (art. 8).

El capítol segon (de l'ordre de successió) constitueix el nucli essencial de la llei en incloure la regulació específica de la participació dels diferents ordres en la successió i la seva especificació (arts. 10, 13, 16, 18 i 27), i remarca l'apreciable millora a què es reconduïx la situació

del cònjuge en passar aquest a ocupar el segon lloc en l'ordre successori, immediatament després dels descendents i amb preferència als ascendents, i també l'establiment, en cas de no succeir el causant, d'un usdefruit universal sobre l'herència en favor del cònjuge sobrevivent (art. 11).

La successió intestada dels parents colaterals, igual com en el Codi Civil, es limita fins al quart grau.

S'inclou una successió dedicada especialment a la regulació d'aspectes successoris determinats i específics resultants de l'adopció, adreçats principalment a protegir els drets successoris de les parts.

La secció sisena conté la declaració del caràcter d'hereva legal de la Generalitat en aquelles successions en què no hi hagi altres ordres preferents.

El capítol tercer, últim de la Llei, constitueix una transcripció exacta de l'article 251 de la Compilació, precepte que conté les regles específiques relatives a la successió intestada del causant impúber en defecte de la substitució pupillar.

La disposició final de la Llei deroga formalment els articles 154, 248, 249 i 251 de la Compilació.

Pel que fa a aquesta Llei, cal assenyalar que els articles 4 i 5 (relatius a la computació del parentiu) i els articles 2.2, 27, 28 i l'incís final del primer apartat de l'article 7 (relatius a l'atribució d'hereva legal de la Generalitat) han estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat per part del govern de l'Estat, sense que fins ara s'hagi dictat sentència per part del Tribunal Constitucional, i així mateix cal fer ressaltar que per part del Lletat de l'Estat no es va demanar, i conseqüentment no es va ordenar pel Tribunal, la suspensió de la vigència dels preceptes impugnats.

Carles de Alfonso i Pinazo

Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística.

La Llei 14/87, aprovada pel Parlament el 25 de juny, pretén, tal com diu la seva exposició de motius, crear un marc legal per al desenvolupament de la competència exclusiva que sobre l'estadística d'interès de la Generalitat atorga l'article 9.33 de l'Estatut d'Autonomia.

El primer problema que es planteja és definir l'àmbit d'aplicació per tal de no interferir amb estadístiques que no són d'interès de la Generalitat, de manera especial les estadístiques estatals. Per això el Capítol I és destinat a definir l'objecte i l'àmbit d'aplicació, deixant clar en l'article 3 que no és aplicable a l'activitat acomplerta per l'estadística amb finalitats estatals, tant si l'efectuen directament els òrgans de l'Estat com si la realitzen d'altres entitats per encàrrec o en col·laboració amb aquells.

També precisa que no regula les enquestes d'opinió la resposta de les quals és voluntària, la qual cosa indica que la resposta a les estadístiques regulades per aquesta llei és obligatòria. Aquesta obligatorietat és regulada per l'article 25 i següents.

En el Capítol II es preveu la creació d'un pla estadístic de Catalunya que ha de ser aprovat pel Parlament i que tindrà una vigència de quatre anys. Aquest pla esta-

dístic és el que ha de regular tota l'activitat estadística de la Generalitat i anualment el govern aprova un programa d'actuacions estadístiques acumulades al pla estadístic.

En els Capítols III i IV es regulen l'obligació de col·laboració ciutadana, el secret estadístic, la publicitat dels resultats i el règim sancionador.

En el Capítol V s'autoritza el govern a crear l'organisme autònom administratiu de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Però en la disposició transitòria s'estableix que el govern ha de promoure l'ampliació del Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya i la reforma dels estatus per rebre la delegació de les funcions que l'article 45 atribueix a l'Institut d'Estadística de Catalunya. A continuació s'indica que quan el Consorci reuneixi els requisits per a assumir aquestes funcions, a petició seva, el govern suspèn l'autorització de crear l'organisme autònom abans esmentat i delegarà les seves funcions al Consorci. Es veu clarament, doncs, la intenció de no crear aquest institut i utilitzar el ja existent Consorci perquè actui com a Institut d'Estadística de Catalunya, si bé aquesta delegació pot ésser revocada.

Josep M. Portabella

Llei 17/1987, de 13 de juliol, reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya.

La Llei Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya (LAHC), aprovada el dia 1 de juliol del 1987, estableix i regula l'organització de l'administració hidràulica de Catalunya i, en fer-ho, també concreta quines són les competències de la Generalitat en matèria d'aigües i obres hidràuliques.

La filosofia de la Llei pel que fa a la creació de les competències autonòmiques en matèria hidràulica, es basa en la interpretació que el criteri de la localització de les aigües, emprat tant per la Constitució (CE 149.1.22) com per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (EAC 9.16) per a operar la distribució compe-

rencial en matèria d'aigües, s'ha d'aplicar diferentment als «recursos» i als «aprofitaments».

Pel que fa als recursos sobre els que la Generalitat no ha assumit cap tipus de competència (silenci de l'article 9.16 EAC i joc de la clàusula residual de l'article 149.3 CE), el criteri territorial s'aplica a la conca hidrogràfica («el territorio en que las aguas fluyen al mar a través de una red de cauces secundarios que convergen a un cauce principal único», art. 14 de la Llei 24/85, de 2 d'agost, d'Aigües). Ara bé, en relació amb els «aprofitaments», el criteri de la localització de l'aigua s'entén referit al cabal objecte de l'aprofitament. D'aquesta manera, la LAHC pot reconèixer competències autonòmiques sobre aprofitaments de cabals que, malgrat discórrer íntegrament pel territori de Catalunya, provenguin de recursos integrats en conques intercomunitàries (art. 3). Així mateix, la Llei de què ara ens ocupem reconeix a la Generalitat determinades facultats de protecció i control en relació amb els recursos que són objecte dels aprofitaments sobre els quals es té competències, car considera que la interrelació existent entre ambdues matèries (recursos/aprofitaments) justifica aquesta atribució, malgrat que, com s'ha dit abans, la Generalitat no té competències estatutàriament reconegudes en matèria de legislació, ordenació i concessió de recursos hidràulics (art. 3; art. 14.3.c, etc.).

Aquesta filosofia, malgrat l'existència de certes previsions que distorsionen, sembla que és compartida pel Reial Decret 2646/85, de traspàs de funcions i serveis de l'administració de l'Estat a la Generalitat en matèria d'aigües i també per la mateixa Llei d'Aigües estatal (Llei 29/85, de 2 d'agost). En canvi, tot i aquesta aparent unicitat de criteris, la regulació continguda en la LAHC ha estat parcialment objecte de recurs d'inconstitucionalitat

interposat pel president del govern. En conseqüència, doncs, caldrà esperar la sentència del Tribunal Constitucional per saber si aquesta interpretació del repartiment de competències en matèria hidràulica és o no ajustada als textos constitucional i estatutari.

Tornant al vertader objecte de la Llei, la regulació de l'administració hidràulica catalana, cal dir que aquesta s'enceta recollint, en el seu article segon, els principis que la Llei d'Aigües declara aplicadors a totes les regulacions autonòmiques (articles 13 i 16.1 de la Llei d'Aigües) i que constitueixen, per tant, un límit de la potestat legislativa del Parlament de Catalunya. Aquests principis són: la unitat de gestió, el tractament integral, l'economia de l'aigua, la desconcentració, la descentralització, la coordinació, l'eficàcia i la participació dels usuaris; respectar la unitat de la conca hidrogràfica, dels sistemes hidràulics i del cicle hidrològic i fer compatible la gestió pública de l'aigua amb l'ordenació del territori, la conservació i la protecció del medi ambient i la restauració de la natura.

Ara bé, el més destacable de la regulació establerta per la LAHC, donat que trenca amb la feta a l'àmbit estatal per la Llei d'Aigües, és que aquesta no basa l'administració hidràulica en l'existència d'una pluralitat d'organismes de conca que operen una gestió autònoma de l'aigua en la respectiva conca hidrogràfica, sinó que tan sols preveu l'existència de dos ens descentralitzats, la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, dels quals tan sols el primer, la Junta d'Aigües, és un autèntic organisme autònom de gestió de les aigües car, malgrat que, com diu l'article 6.1 LAHC, també integra l'administració hidràulica de Catalunya, el segon s'ocupa exclusivament de l'evacuació i tractament de les aigües residuals i es regeix per les disposicions de la seva Llei creadora (Llei 5/1981, de 4 de juny).

La LAHC tan sols efectua, emprant però una tècnica legislativa sens dubte innovadora, certes modificacions puntuals a la regulació allí continguda (capítol tercer de la LAHC) i per tant no serà objecte d'atenció en aquest comentari.

L'organització administrativa de l'aigua a Catalunya, doncs, és confiada a la Direcció General d'Obres Hidràuliques (òrgan de gestió que «confereix unitat a l'actuació de l'administració hidràulica i coordina l'activitat dels organismes i òrgans que hi intervenen, a fi d'aconseguir un tractament integral de l'aigua», art. 7 LAHC) i a la Junta d'Aigües (organisme autònom de caràcter administratiu adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, art. 8 LAHC). Això no vol dir que no es tingui en compte la unitat de la conca hidrogràfica, ja que aquestes, a més de constituir àmbits de prestació de serveis hidràulics (art. 5 LAHC), també són considerades com a circumscripcions per a l'elecció dels representants dels usuaris de l'aigua en els òrgans de la Junta d'Aigües (art. 13.3 LAHC; art. 12 LAHC).

Finalment, pel que fa a la intervenció dels usuaris en l'administració de les aigües, aquesta s'assegura mitjançant llur representació en els òrgans de la Junta d'Aigües, tant en els òrgans directius (Comissió de Govern i Comissió Delega-

da, arts. 11.3, 12 i 15.2 LAHC) com en els de gestió (Assemblea d'Usuaris, Juntes d'Explotació, Comissió de Desembassament i Juntes d'Obres, arts. 17, 18, 19 i 20 LAHC). Ara bé, mentre que per a determinats òrgans la Llei concreta quina serà la representació d'usuari (Assemblea d'Usuaris i Comissió de Govern), en d'altres tan sols assegura que sigui «majoritària» (Junes d'Explotació) i, en relació amb d'altres, es conforma amb una mera remissió al reglament (Comissió de Desembassament, Juntes d'Obres, Comissió Delegada). En aquest sentit, també sembla interessant de fer ressaltar que, malgrat no ser majoritària la intervenció dels usuaris de l'aigua en l'òrgan de govern suprem de la Junta d'Aigües (Comissió de Govern), és suficient per a inclinar els acords de la banda dels més directament interessats en la bona distribució i utilitat de l'aigua. A més, a part d'aquests interessats, la Llei també preveu la possible presència de representants d'altres interessos econòmics professionals o recreatius. En contrapartida, la Llei atorga a l'únic òrgan format exclusivament per usuaris (Assemblea d'Usuaris) una funció excessivament pobre, ja que tan sols li encomana la coordinació de l'explotació de les obres hidràuliques i dels recursos de l'aigua (art. 18 LAHC).

Ester Andreu Fornós

Llei 20/1987, de 12 de novembre, de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes.

A la sessió plenària celebrada pel Parlament de Catalunya el dia 28 d'octubre de 1987 fou aprovada la Llei de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes. Aquesta entitat s'inspira en un precedent il·lustre: la que duent el mateix nom es fundà l'any 1937, en circumstàncies no gens fàcils i

essent conseller de Cultura Carles Pi Sunyer. La llei actual no parteix de l'excepcionalitat, sinó, al contrari, de la constatació que les lletres catalanes van guanyant espai en el conjunt de les manifestacions d'ordre cultural a Catalunya, per la qual cosa convé la creació d'una institució que sostingui aquest impuls i

n'ampliï l'abast i la difusió. En aquest sentit és remarcable que la Institució de les Lletres Catalanes es proposi entre els seus objectius principals l'extensió del coneixement de la nostra literatura no solament dins de l'àmbit lingüístic que li és propi, sinó, i molt especialment, a l'exterior de la seva frontera natural.

Una institució que persegueixi finalitats d'expansió com les esmentades és certament indispensable en una cultura com la nostra, que només podrà sobreviure si aconsegueix d'arribar (i naturalment d'interessar, però això ja és una altra cosa) als lectors —en aquest cas— d'altres dominis lingüístics.

En aquest sentit és interessant de destacar l'intent que fa la llei d'ajustar-se al ritme dels temps, ampliant el camp d'acció d'allò que fins no fa gaire s'entenia per món de la lletra. Així, el legislador entén «als efectes d'aquesta llei» que *lletres catalanes* són el «conjunt de la producció literària en llengua catalana en qualsevol dels gèneres i difosa per qualsevol mitjà» (art. 2.2), i més endavant (art. 3.b) parla de fomentar la lectura d'obres literàries «per tots els mitjans de difusió possibles, i el coneixement de la producció literària i dels autors amb mitjans de comunicació o d'expressió artística moderns».

En consonància amb aquesta preocupació d'*aggiornamento*, el text inclou, en el paràgraf e) del mateix article 3, la idea de «promoure entre els escriptors la realització d'activitats encaminades a facilitar l'adaptació de les seves capacitats als nous mitjans de comunicació, com ara el guionatge de cinema i vídeo, l'escriptura per a ràdio i televisió i el còmic».

Aquest apartat, que sembla recollir una de les observacions que va fer Xavier Bru de Sala en unes *Jornades de reflexió sobre la cultura catalana* convocades per la Conselleria de Cultura, conserva, sota una aparença de modernitat, un greu

prejudici, alhora que sembla incitar a una doble lectura. L'expressió «adaptació de les seves capacitats» pot referir-se al fruit de «les seves capacitats»: aleshores, el text diu que fomentarà que les seves obres siguin convenientment i digna traslladades als «nous mitjans de comunicació» (fórmula, d'altra banda, desafortunada) per ells mateixos o per uns altres; o bé pot indicar que la institució ajudarà a preparar els escriptors per al domini d'una nova tècnica d'escriptura, aliena a la literatura entesa en sentit clàssic i pròpia d'aquests mitjans. Tot és prou oportú, sens dubte, però és significativa l'evidència que, tal com està redactat el text, el legislador no considera com a escriptor l'escriptor cinematogràfic, o sia, aquell que, essent innegablement escriptor dels nous mitjans —aquests que tant preocupen el legislador—, no necessita cap mena d'adaptació. I no contempla la possibilitat inversa: convertir en gènere clàssic —propi dels escriptors de la llei— un còmic, un guió de ràdio, de vídeo o de cinema.

La llei, que, al meu parer, concedeix excessives prerrogatives al Conseller de Cultura de torn, fet força inconvenient per a una institució que hauria d'ésser al més independent possible, regula en l'article 9 el Consell Assessor, el qual és format per representants de les diverses associacions existents relacionades amb les activitats literàries en llengua catalana. No hauria d'ésser cap sorpresa la presència en el Consell Assessor de tres representants dels ara anomenats en la lletra T) de l'article 5 «mitjans àudio-visuals». En un parèntesi que fineix amb un «etc.» i que, tot i ésser jurídicament altament irrecomanable, crec que ha de ser pres com una mostra formidable de confiança en la contínua transformació de l'art a causa dels avenços de la tècnica i, per tant, una confiança, gran també, en els nostres homes de lletres, se'ns diu que

entén el legislador per aquest concepte. La resposta, al meu entendre, és curiosa: «cinema, ràdio, televisió, premsa, teatre» i, és clar, *l'etc.*

No deixa de ser una mica rar —és una manera de parlar—, que, en definir els mitjans de comunicació, el legislador esmenti activitats indiscutiblement artístiques, creatives, i no parli gens ni mica del que s'entén correntment per «mitjans de comunicació», o sia, la premsa en qualsevol de les seves manifestacions, i, en canvi, quan es parla de mitjans àudio-visuals —on cal entendre un instrument i una modalitat de treball— aparegui la premsa al costat del cinema, la ràdio i la televisió i amb la sobtada companyia del teatre. Atès que la premsa no és un mitjà àudio-visual sinó escrit —car és evident que no són els ulls del lector allò que fa que un mitjà sigui visual, sinó la seva realització—, cal entendre que o bé la premsa hi és present en tant que àudio-visual, i aleshores no s'entén l'esment de la ràdio i la televisió, o bé que un article en català publicat a la premsa és digne de ser considerat per la nova institució, i aleshores el concepte d'escriptor torna a ampliar-se, o bé que la premsa escrita serà representada en el Consell per algun dels seus membres dedicats a la informació de tasques relacionades amb les lletres, la qual cosa justifica, sens cap mena de dubte, la seva inclusió en aquest consell. Però això deixa en la mateixa ambigüitat la ràdio i la televisió, car tampoc no queda clar si hi figuren en tant que mitjans que acullen obres d'escriptors catalans, i aleshores el seu assessorament només podrà ser tècnic —afirmar o negar

en funció de l'adaptació al mitjà—, o en tant que mitjans sense més demandes.

Si tot això ja és prou amè, l'entrada en parèntesi del teatre és també força espectacular. Només si els escriptors de teatre no pertanyessin per raons estatutàries a cap organització d'escriptors l'afer podria encara entendre's, car constituiria una manera discreta i dissimulada de fer-los entrar en aquest consell. Però això no evitaria el problema de base, ço és, la consideració del teatre com a mitjà àudio-visual, equiparable, endemés, a la televisió o a la premsa. Sorpren, certament, i molt, i en una llei tan atenta als tics de la modernitat, que en aquest parèntesi es doni cabuda a la concepció d'alguns —i no precisament moderns— en el sentit que el teatre no cap en les històries de la literatura. Els seus més moderns i apassionats estudiosos, com per exemple Enric Gallén, s'esforcen constantment a reivindicar justament el contrari. Així que resulta gairebé absurd haver de recordar que el teatre és un gènere literari. Ara bé, considerant que el teatre és un gènere literari molt complex, on el lector pot també ser espectador i exercir la seva funció amb la vista i l'oïda, i considerant que en el muntatge d'una obra intervenen molts factors, i considerant que el teatre modern atorga gran relleu als responsables de l'escenificació d'un text d'un escriptor català, podria interpretar-se que un director, un actor, un escenògraf, un il·luminador, un figurinista o un bon maquillador són susceptibles d'aconsellar la Institució de les Lletres Catalanes. I no hi hauria res a dir.

Anton M. Espadaler

Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'Incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

La Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'Incompatibilitats del personal al servei

de l'Administració de la Generalitat, es promulga fonamentalment en virtut de

les competències de desenvolupament legislatiu que l'article 10.1.1 de l'Estatut confereix a la Generalitat en matèria de règim estatutari dels seus funcionaris «en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi». Entenem que la Llei catalana efectivament es mou en el marc de les bases de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'Incompatibilitats del personal al servei de les Administracions Públiques, està inspirada en els mateixos principis i fins i tot alguns dels seus preceptes són la reproducció de certs articles de la Llei estatal.

La Llei catalana dedica el primer capítol al seu objecte i àmbit d'aplicació i hi inclou el personal al servei de la Generalitat, el personal al servei de les corporacions locals, etc., bé que, a diferència de la Llei 53/1984, d'Incompatibilitats, també hi inclou els alts càrrecs de l'Administració Pública de Catalunya. A l'àmbit estatal, aquestes incompatibilitats dels alts càrrecs estan regulades per una llei específica, la Llei 25/1983, de 26 de desembre, sobre Incompatibilitats dels Alts Càrrecs. La Llei 21/1987, que comentem, no inclou en el seu àmbit d'aplicació les incompatibilitats del personal del Parlament, contràriament al que fa la Llei estatal, amb infracció del principi de reserva de reglament parlamentari.

La Llei dedica el segon capítol a les activitats que declara compatibles, com són l'administració del propi patrimoni, la participació en cursos i congressos, la creació literària, artística i tècnica, etc. També considera compatible l'activitat al servei de l'Administració Pública amb l'exercici del càrrec de diputat al Parlament o de membre d'una corporació local. Val la pena de remarcar que la part d'aquest article relativa a la compatibilitat entre el servei de l'Administració pública i l'exercici del càrrec de diputat ha

estat impugnada pel president del govern davant el Tribunal Constitucional mitjançant un recurs d'inconstitucionalitat, perquè la Llei catalana estableix una opció en matèria de retribucions, és a dir, el personal al servei de l'Administració pública que adquireixi la condició de diputat al Parlament podrà compatibilitzar les dues activitats i podrà escollir una de les dues retribucions. Contràriament, la Llei de l'Estat, que ha estat formalment declarada bàsica per la seva pròpia disposició final, estableix que el personal al servei de l'Administració que adquireixi la condició de parlamentari ha de renunciar, precisament, a la retribució de diputat. En separar-se la Llei catalana de la Llei estatal en aquest aspecte, la representació de l'Estat considera que es contradiuen les bases del règim jurídic de la funció pública. Caldrà esperar, doncs, la sentència del Tribunal Constitucional per saber si els preceptes de la Llei estatal, a més de ser formalment bàsics, ho són també materialment, és a dir, si aquest aspecte forma part o no de les bases materials del règim jurídic de la funció pública.

Un tercer capítol el dedica la Llei a les activitats públiques, permetent-ne bàsicament la compatibilitat amb les tasques docents. Pel que fa a les activitats privades, la Llei hi dedica el capítol quart: la Llei permet la compatibilitat del servei a l'Administració amb les activitats privades que no puguin afectar la independència professional i la imparcialitat del personal al servei de l'Administració. La innovació més important que introdueix la Llei catalana en relació amb la Llei estatal, innovació que també ha estat impugnada pel president del govern mitjançant un recurs d'inconstitucionalitat, és que declara la incompatibilitat d'aquells funcionaris que ocupin un lloc de treball que tingui atribuït el complement específic només quan aquest tingui com a causa

d'atorgament el factor d'incompatibilitat. La Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, recollint el que preveu la Llei 30/1984, de 2 de agost, de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública, estableix que el complement específic pot ser concedit per motius o factors diversos: l'especial dificultat tècnica, la incompatibilitat, la perillositat, la penositat, etc. Doncs bé, segons l'article impugnat i ara suspès provisionalment, el lloc de treball només serà incompatible quan el complement específic estigui atorgat pel factor d'incompatibilitat, però no quan el complement específic sigui atorgat per les altres causes previstes

tant en la Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública com en la Llei de la Funció Pública catalana. Contràriament, la Llei de l'Estat preveu que qualsevol funcionari que tingui atribuït un complement específic, amb independència de la causa del seu atorgament, no pot compatibilitzar el seu lloc de treball amb cap altre.

La Llei té un capítol, el cinquè, dedicat al procediment, que conté algun article, com el 19, d'una certa imprecisió tècnica. Finalment, la Llei dedica el sisè capítol al règim disciplinari i té dues disposicions addicionals i una de transitòria.

Francesc Pau i Vall

Lleis promulgades a Catalunya entre maig i desembre de 1987.

- Llei 9/1987*, de 25 de març, de Successió Intestada (DOGC 850, 10-6-1987).
- Llei 10/1987*, de 25 de març, de Reforma de l'Article 6 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya (DOGC 850, 10-6-1987).
- Llei 11/1987*, de 25 de març, de Reforma de les Reserves Legals (DOGC 851, 12-6-1987).
- Llei 12/1987*, de 28 de maig, de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera Mitjançant Vehicles de Motor (DOGC 851, 12-6-1987).
- Llei 13/1987*, de 9 de juliol, de Seguretat de les Instal·lacions Industrials (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 14/1987*, de 9 de juliol, d'Estadística (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 15/1987*, de 9 de juliol, de Modificació dels Apartats 1 i 2 de l'Article 12 de la Llei 6/1983, del 7 d'Abril, sobre Residus Industrials (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 16/1987*, de 9 de juliol, de Creació de l'Institut Català del Consum (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 17/1987*, de 13 de juliol, Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 18/1987*, de 13 de juliol, per la qual s'estableix la Gratuïtat de l'Ensenyament en els Estudis de Nivell Mitjà i en els d'Arts Aplicades i Oficis Artístics (DOGC 869, 27-7-1987).
- Llei 19/1987*, de 15 de juliol, de Concessió d'un Crèdit Extraordinari al Presupost de la Generalitat de Catalunya per al 1987 (DOGC 867, 22-7-1987).
- Llei 20/1987*, de 12 de novembre, de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes (DOGC 922, 2-12-1987).

Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat (DOGC 923, 4-12-1987).

Llei 22/1987, de 16 de desembre, per la qual s'estableixen la Divisió i l'Organització Comarcals de Catalunya i sobre l'Elecció dels Consells Comarcals (DOGC 929, 18-12-1987).

Llei 23/1987, de 23 de desembre, per la qual s'estableixen els Criteris de Finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les Bases per a la Selecció, la Distribució i el

Finançament de les Obres i els Serveis a incloure-hi (DOGC 932, 28-12-1987).

Llei 24/1987, de 28 de desembre, de Creació de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de les Publicacions de la Generalitat de Catalunya (DOGC 933, 30-12-1987).

Llei 25/1987, de 29 de desembre de 1987, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988 (DOGC 934, 31-12-1987).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'Isabel Baixeras

Decret 147/1987, de 31 de març, pel qual es regula l'activitat industrial i la prestació de serveis en els Tallers de reparació de vehicles automòbils, dels seus equips i components (DOGC 836, de 8 de maig de 1987)

Decret pel qual el govern de la Generalitat, fent ús de les competències que en matèria d'indústria i de defensa dels consumidors i dels usuaris li confereix l'art. 12.1 de l'Estatut d'Autonomia, regula en l'àmbit territorial de Catalunya l'activitat industrial i la prestació de serveis dels tallers de reparació de vehicles automòbils i dels seus equips i components. Defineix el que s'entén per tallers, els classifica, disposa les condicions i requisits de l'activitat industrial, regula les característiques de la placa-distintiu, estableix els centres de diagnòsi, garanteix el dret d'informació a l'usuari i el dret d'admissió i preveu les particularitats del pressupost, del resguard de dipòsit, de la factura i les despeses d'estada, les garanties de les reparacions, les reclamacions, les infraccions i el règim sancionador.

Decret 148, d'11 de maig, de modificació del Decret 134/1987, de 24 d'abril (DOGC 838, de 13 de maig de 1987).

Afegeix al Decret 134/1987, de 24 d'abril, pel qual es desplega el règim d'elecció, constitució i funcionament dels Consells Metropolitans de l'Entitat

Metropolitana de Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus, una disposició transitòria que estableix que, en la primera sessió constitutiva, actuarà com a secretari el de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona.

Decret 149/1987, d'11 de maig, de modificació del Decret 135/1987, de 24 d'abril (DOGC 838, de 13 de maig de 1987).

El Decret 135/1987, de 24 d'abril, introdueix en el text de desplegament de la comissió mixta i el règim transitori previstos a la Llei 7/1987, de 4 d'abril, unes modificacions relatives a l'antelació amb què cal distribuir les convocatòries per a les reunions del ple de la comissió i a la permanència en funcions dels membres de l'extingit Consell Metropolità.

Decret 150/1987, de 13 de març, de constitució del Consorci Centre Internacional de Mètodes Numèrics de l'Enginyeria (DOGC 841, de 20 de maig de 1987).

Amb la finalitat de potenciar l'aplicació dels ordinadors a l'enginyeria, s'aprova la constitució i els estatuts del Consorci Centre Internacional de Mètodes Numèrics a l'Enginyeria, format per la Generalitat de Catalunya i la Universitat Politècnica de Catalunya, i que s'incorporarà a la xarxa internacional INCCA, que és sota els auspicis

de la UNESCO. Té personalitat jurídica pública.

Decret 152/1987, de 9 d'abril, pel qual es crea la Comissió de Protecció Civil de Catalunya (DOGC 841, de 20 de maig de 1987).

En compliment d'allò que preveu la Llei 2/1985, de 21 de gener, sobre protecció civil, es crea la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, adscrita al Departament de Governació. És un òrgan col·legiat que té les funcions de coordinar i homologar els plans de protecció civil, emetre informes, elaborar propostes, establir relacions amb les Comissions de Protecció Civil d'altres Comunitats Autònomes, donar assistència tècnica en l'elaboració de plans de protecció civil i en les situacions d'emergència, etc.

La Comissió funciona en ple i en comissió permanent. Tots dos òrgans són presidits pel conseller de Governació i els componen el director general de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya, diversos representants de la Generalitat, de les entitats locals, de l'Ajuntament de Barcelona i tècnics en matèria de protecció civil.

Decret 153/1987, de 4 de març, sobre el règim jurídic del personal eventual al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC 841, de 20 de maig de 1987).

Decret que adequa el règim jurídic del personal eventual de l'Administració de la Generalitat a la regulació establerta per la Llei 17/1985, de 25 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Decret 182/1987, de 19 de maig, de creació del Consell de Pesca Continental

de Catalunya i dels Consells Territorials de Pesca Continental de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona (DOGC 848, 5 de juny de 1987).

Decret 193/1987, de 19 de maig, pel qual s'aprova el Reglament sanitari de piscines d'ús col·lectiu (DOGC 852, de 15 de juny de 1987).

Decret 197/1987, de 19 de maig, pel qual es regulen les associacions d'alumnes (DOGC 854, de 19 de juny de 1987).

Decret 198/1987, de 19 de maig, pel qual es regulen les activitats complementàries, extrascolars i de serveis als centres docents en règim de concert a Catalunya (DOGC 854, de 19 de juny de 1987).

Decret 201/1987, de 19 de maig, pel qual es regulen les condicions i els requisits que han de complir els centres, serveis i establiments socio-sanitaris (DOGC 854, de 19 de juny de 1987).

El Decret 201/1987, de 19 de maig, ordena i reglamenta les condicions administratives que han de complir els centres que presten conjuntament i de forma continuada atencions pròpies dels serveis socials i d'assistència sanitària.

Preveu que aquests centres estan subjectes a autorització administrativa prèvia i en regula la inspecció, el registre i la catalogació, l'obligació de comunicar a l'Administració sanitària les informacions i estadístiques sanitàries i socials, la integració sanitària en casos de perill o emergència i el control i la sanció per les infraccions. Les competències administratives s'atribueixen al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Decret 202/1987, de 19 de maig, pel qual es regulen les associacions de pares

d'alumnes (DOGC 854, de 19 de juny de 1987).

Decret 203/1987, de 9 de juny, pel qual es modifiquen determinats articles del Decret 129/1985, de 13 de maig, que regula la realització de colònies, campaments, camps de treball, casals de vacances i rutes amb infants i joves (DOGC 856, de 26 de juny de 1987).

Decret 236/1987, de 13 de juliol, de constitució del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya (DOGC 869, de 27 de juliol de 1987).

El consorci és constituït per la Generalitat de Catalunya, les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, el Foment del Treball Nacional, la Fira Oficial i Internacional de Mostres de Barcelona, l'Associació Multisectorial d'Exportadors de Catalunya, la Federació de Promotors de Serveis i Manifestacions Alimentàries, el Centre d'Estudis i Assessorament Metal·lúrgic i la Federació d'Importadors i Exportadors. La seva finalitat és impulsar la realització d'accions en favor de l'activitat exportadora, que afectaran essencialment les àrees de formació, informació, assessorament i promoció.

Decret 245/1987, de 7 de juliol, pel qual s'assignen al Departament d'Indústria i Energia els serveis transferits a la Generalitat de Catalunya en matèria d'indústria, energia i mines (instal·lacions radioactives de segona i tercera categoria) (DOGC 871, de 31 de juliol de 1987).

Decret 238/1987, de 20 de juliol, pel qual es desplega el Capítol X del Títol IV de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, i es fo-

menten altres vies concurrents per a la integració laboral de les persones disminuïdes (DOGC 872, de 3 d'agost de 1987).

El Decret 238/1987, de 20 de juliol, contempla el sistema d'accés de les persones amb disminucions físiques, psíquiques o sensorials als llocs de treball de l'Administració de la Generalitat, preveient llur participació en els procediments de pública concurrència i establint els sistemes d'accés a l'ocupació pública per via de reserva de places per a persones amb una disminució de grau igual o superior al 33 per cent, quan la seva capacitat sigui suficient per al lloc de treball. Es preveu també altres mesures de foment de l'ocupació de persones disminuïdes.

Ordre (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca), de 9 de juliol de 1987, per la qual es regula la pràctica de proves i competicions esportives motoritzades, al medi rural (DOGC 872, de 3 d'agost de 1987).

Decret 247/1987, de 20 de juliol, pel qual es regula la senyalització de les prohibicions de venda i subministrament de tabac i begudes alcohòliques als menors de 16 anys (DOGC 874, de 7 d'agost de 1987).

Decret 250/1987, de 7 de juliol, pel qual s'aproven normes de Policia Sanitàrio-mortuària (DOGC 878, de 17 d'agost de 1987).

El Decret 250/1987, de 7 de juliol, restringeix la magnitud dels perímetres de protecció dels cementiris, amb l'establiment d'una primera zona de 25 metres d'amplada, que serà enjardinada i lliure de construcció, i una segona zona de 225 metres d'amplada, en la qual s'admetran habitatges uni-

familiars, explotacions agropecuàries i instal·lacions de caràcter industrial o de serveis tècnics per a la infraestructura urbanística i d'equipament comunitari que no comportin agrupació de persones.

Els plans d'ordenació de sòl a Cata-

lunya s'hauran d'ajustar a les normes d'aquest Decret en el moment de la seva revisió.

També es regulen aspectes tècnics de la construcció dels nínxols, dels enterraments en fosses i a terra i de la construcció de fèretres.

Nota: Aquest número d'*Autonomies* no inclou la secció «2.3. Dictàmens del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya», atès que en aquest període no s'han produït nous dictàmens.